

Jack Bruce

“Alleen met de Gibson EB1 kon ik dat geluid voor *Drone* creëren”

Terugblikken

Na elf jaar komt er een nieuw soloalbum uit van Jack Bruce. De legendarische Cream-bassist vertelt hoe de plaat tot stand kwam met behulp van een aantal grote namen uit de gitaarwereld. door Matt Frost

Het is alweer meer dan tien jaar geleden dat we op een nieuw soloalbum van Jack Bruce getraakteerd werden. 'Silver Rails' is echter het wachten waard geweest. Het album werd opgenomen in Abbey Road, waar Bruce' expressieve basspel en kenmerkende zangstem werden aangevuld met de bijdragen van een rijtje topmuzikanten. Zo horen we Robin Trower, Uli Jon Roth, Bernie Marsden en Phil Manzanera flink tekeergaan op gitaar, maar ook Jacks oude schrijffpartner Pete Brown, met wie hij al samenwerkte sinds de Cream-tijd, leverde teksten voor vijf nieuwe nummers.

"Het begon eigenlijk met het idee om mijn aller-eerste soloplaat, 'Songs For A Tailor' (1969), al die jaren later samen te vatten", legt Bruce uit. "Dus dat heb ik geprobeerd. Het is een soort oudeman-versie geworden van de muziek van een jonge vent, weet je. Ik kijk vooruit, maar het is ook een terugblik vol herinneringen... Je zult bepaalde muzikale thema's steeds tegenkomen, veel nummers zijn in dat opzicht met elkaar verbonden."

De eerste paar nummers die Pete Brown en Jack Bruce samen schreven waren de Cream-klassiekers *I Feel Free*, *Sunshine Of Your Love*, *SWLABR* en *White Room*. Bruce vindt het heel bijzonder dat deze samenwerking bijna vijf decennia later nog steeds zo vruchtbaar is. "Het is net een huwelijk, weet je", zegt hij enthousiast. "Pete weet alles wat er in mijn leven gaat gebeuren, nog voordat het gebeurt. Best eng, eigenlijk. We zijn heel close, hoewel we niet zo veel tijd samen doorbrengen. Het is best raar, maar Pete kwam een paar dagen langs en toen hebben we in een razend tempo al deze nieuwe nummers geschreven. Toen we eenmaal waren begonnen met schrijven, ging het heel gemakkelijk."

Gastgitaristen

Bruce houdt zich niet aan strikte regels bij het uitzoeken van gastgitaristen voor een nieuw

project. "Net als bij elke muzikant gaat het erom dat ze je aanspreken", legt hij uit. "Ik kies iemand omdat diegene me geschikt lijkt voor een bepaald nummer. Het zou niet in me opkomen ze te vertellen wat ze precies moeten spelen, ze spelen het gewoon!"

Jack werkte voor het eerst met Robin Trower samen voor het collectief dat de elpee 'BLT' opnam in 1981. Het nummer *Rusty Lady* vroeg gewoon om de bluesgitarist van *Bridge Of Sighs*. "Toen ik die riff schreef, dacht ik: oké, dat is Robin. Niemand anders zou op dit nummer kunnen spelen", vertelt Bruce. "Gelukkig kon hij meedoen en hij heeft het geweldig gedaan."

Het met effecten overladen leadgitaarwerk van Phil Manzanera past perfect bij de zomerse reggaevibe van *Candlelight* en voor Jacks persoonlijke favoriet *Hidden Cities* is Uli Jon Roths fantastische gitaarspel helemaal op zijn plek tussen de duistere tribalklanken. "Ik had een paar jaar geleden in Cuba met Phil gespeeld", legt Bruce uit. "Ik had hem een demo gegeven en een week later kwam hij gewoon opdagen in Abbey Road en nam hij zijn partij in één take op. Ongelooflijk. Hij snapte het nummer echt en heeft het naar een hoger niveau getild. Een paar jaar terug heb ik vrij veel met Uli gespeeld en toen ik de muziek voor *Hidden Cities* schreef dacht ik bij mezelf: dat is duidelijk Uli. Het klonk nogal klassiek en ik had die gitaar van hem met die extra lange hals nodig (*de Sky Guitar*)!"

Bruce werkte jaren geleden ook met Bernie Marsden samen en het was puur toeval dat hij ook op dit album te horen is. Het furieuze riffwerk van de oud-Whitesnake-gitarist is erg toepasselijk voor de nieuwe versies van Bruce' klassiekers *Keep It Down* en *No Surrender*. Bruce vertelt: "Met Bernie ging het eigenlijk per ongeluk. Hij was (*in Abbey Road*) bezig met zijn eigen album, hij kwam gewoon binnen en toen begonnen we te praten. Bernie is geweldig, hij bespeelt die gitaar als een beest,

echt te gek! We hebben alles live in een paar takes opgenomen."

Basgitaristen

Jack Bruce gebruikte drie bassen voor de opnames: zijn "geliefde" fretloze Warwick van Braziliaans palissander, een gefrette Jack Bruce Warwick en zijn oude vertrouwde Gibson EB1. De EB1 bleek perfect voor de in fuzz gedrenkte, onheilspellende crunch van *Drone*, een van de verrassendste muzikale escapades op 'Silver Rails'.

"Alleen met die EB1 kon ik dat geluid voor *Drone* creëren", licht Jack toe. "Die bas klinkt heel helder. Voor dit nummer heb ik me erg laten beïnvloeden door de muziek die mijn zoon me de laatste tijd heeft laten horen, van bands als Earth. Voor mij is *Drone* symbolisch voor het doorgeven van de fakkel aan de volgende generatie."

Voordat onze tijd met Jack op is, kunnen we hem nog een laatste vraag stellen. Heeft de titel van het album, 'Silver Rails', nog een speciale betekenis? "Ik weet niet wat het betekent, maar het staat vast ergens voor", zegt hij peinzend. "Ik had eigenlijk de naam 'Cream-Crackered' bedacht, maar dat vond de platenmaatschappij niet zo'n goed idee!" **G**

www.jackbruce.com

Bekijk een docu over de opnames van 'Silver Rails' plus een aantal nummers op Gitarist Extra

Jack Bruce met zijn Warwick signaturebas

en vooruitkijken